

Μικρὸν μετὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ πλοίου εἰς τὸν κόλπον παύει ἡ τρικυμία, ὁ ἥλιος ἀναφαίνεται καὶ ἡ Χαρίτη, γοητευμένη ἐκ τοῦ καλοῦ καιροῦ, ἐξέρχεται εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα λάβῃ ἀναφυγὴν ἐκ τοῦ καμάτου τοῦ θαλασσοπορεῖν. Ἐπὶ τῆς παραλίας λοιπὸν, ἐκεῖ, ἐπὶ κλίνης χλοαζούσης ἀναπαύεται εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας καὶ πρὸς στιγμὴν λησμονεῖ τὰ βάσανα· ὁ ὕπνος οὗτος δὲν διήρκεσέ πολύ—ἡ Χαρίτη ἐξεγείρεται, βλέπουσα δὲ τοὺς δούλους εἰσέτι κοιμωμένους, δὲν θέλει νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν των. Πλήρης μελαγχολίας καὶ κατηφῆς περιτρέχει τὸ παράλιον, ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀκατοικήτους ἐκείνους τόπους καὶ πηδᾷ ὡς ἔλαφος ἑλαφρὰ ἐπὶ τῶν βράχων, οὔτινες περιεζώννουν προφυλάττοντες τὴν νῆσον ἐκ τῆς τῶν κυμάτων λύσσης· εὐρίσκεται τελευταῖον εἰς τὴν εἰσοδὸν ἡδονικῆς κοιλάδος διχαζομένης ὑπὸ δύο μικρῶν βυάκων καὶ καταφύτου ἐκ δένδρων καρποφόρων· δὲν προχωρεῖ καὶ διασταυροῦσα τὰς χεῖρας ἵσταται παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο θέαμα.

[Ἔπεται.]

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ.

Τὴν ἐσχατιὰν ταύτην τῆς γῆς (α) σχηματίζουνσι τρεῖς καὶ τέσσαρες βράχοι ὀξεῖς, κάθετοι καὶ διεβρώγότες· ἔχουσι σχῆμα καταπληκτικὸν καὶ παρὰδοξαν καὶ φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ υπερβορείου ἡλίου τοῦ μεσονυκτίου ὁμοιᾶζουσι γλώσσαις φλογὸς ἀπολιθωθείσαις ἐν τῷ ἀναθρόσκειν ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰσπλεύσαντες μικρὸν τινα κολπίσκον, ἐσκηνώσαμεν ὑπὸ τὴν σκέπην μεγίστων λίθων, οὔτινες ἐκυλίσθησαν μέχρι τοῦ παραλίου, ἀποσπασθέντες ἀπὸ τὰ ἀπότομα πλευρὰ τῶν κρημνῶν, καὶ ἔπειτα, θέλοντες ν' ἀναβῶμεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἀνερρίχθημεν λαβύρινθον βράχων συντετριμμένων. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθομεν εἰς στενὴν καὶ βαθεῖαν σύριγγα, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς παρεπορεύθημεν τὸ κρημνῶδες χεῖλος κώνου, εἰς τὰ πλευρὰ μὲν τοῦ ὀποίου ἦσαν σεσωρευμένοι γιγαντιαῖοι βράχοι, εἰς τὸν πυθμένα δὲ ἐκοιμᾶτο μικρὰ λίμνη νεκρά. Ἀμφιβληστροειδεῖς τινες ἰτέαι, βρύα παντὸς εἶδους καὶ γένους, καὶ τὸ μύστωτον, τὸ τρυφερὸν τοῦτο ἄνθος τῶν ἀναμνήσεων, ταῦτά εἰσι τὰ φυτὰ ἅτινα βλέπουσι τῆς ἡμέρας τὸ φῶς εἰς τὰς κατεψυγμένους ἐκεῖνας ἀκτᾶς, ἔνθα ἡ λήθη ἐδρεύει. Ἐκεῖθεν δὲ, προσαναβάντες τὸν

(α) Τὸ Βόρειον ἀκρωτήριο καίται πρὸς Β. τῆς Λαπωνίας, ὑπὸ τὴν 25° ἀνατολικοῦ μήκους καὶ τὴν 30° βορείου πλάτους.

χείμαρδον, ὅστις πληρεὶ τὴν λίμνην τοῦ πυθμένος, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἐπίπεδον κορυφὴν τῶν βράχων.

Λυσσώδης ἄνεμος καταμαστιζεῖ διηνεκῶς τὴν ἄξενον ταύτην χώραν, τὴν κρουπομένην εἰς νέφη ὀμίχλης οὕτω πυκνῆς, ὥστε, οὐδὲν βλέπων καὶ φοβούμενος μὴ πλανηθεὶς πέσης εἰς τὰς χαινούσας ῥώγμας, αἵτινες σχίζουσι τὰς κορυφὰς ταύτας, ἀναγκάζεσαι ν' ἀπέλθῃς.

‘Ἦ ἔρημος! ἡ ἔρημος εἰκονίζεται ἀπαισίῳ χρώμασιν· ἀλλ' ὁ εἰς τὴν ἔρημον ταύτην μὴ ἐλθὼν, δὲν δύναται οὐδὲ ἰδεᾶν καὶ νὰ συλλάβῃ τῆς φρίκης ἣν ἐμποιεῖ. Εἰς τὰς λυδικὰς ἐρήμους βασανίζει ἡ δίψα, φλέγει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς τοῦλάχιστον λάμπει ἐκεῖ, ἡ γῆ ἔχει χρῶμα· ἐκεῖ τοῦλάχιστον εὗρηται ἐνιαχοῦ καὶ τις ὕδασις, ἡ συνοδεία ἐρημοπλανῶν ὁδοιπόρων, ὑπάρχει· ποὺ ἢ τοῦ Ἀραβὸς καλύβη, ἐνθα δύναται τις καὶ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ! ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ τίποτε! πλὴν τοῦ ἀνέμου, τῶν λίθων, τῆς ὀμίχλης. ‘Ἦ ζωὴ ἐνταῦθα δὲν ἔχει χώραν, ἐδίωχθη, καὶ ἐδῶ δυνάμεθα μάλιστα νὰ ἐννοήσωμεν τοῦ κόσμου τὸ πέρασ, τὴν ἀκατοίκητον γῆν. Ἀπέναντι τοιαύτης εἰκόνος ἡ ψυχὴ μελαγχολεῖ καὶ ναρκοῦται. Τὸ κατὰ τὸν ἐπίγειον ἡμῶν εἶον ἐπιδιωκόμενον τέρμα ὁμοιάζει ἄρα γε τῷ τέρματι τούτῳ τῆς ἐπιγείου ἡμῶν ὁδοιπορίας;

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Κ. ΒΩΜΟΝ.)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Ἴδου πῶς πανηγυρίζεται εἰς Κορογκόνην, πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Γίνεται λιτανεία, καθ' ἣν περιφέρεται εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀποστόλου. Μετὰ δὲ τὴν περιήγησιν ταύτην, ἐνῷ πρόκειται νὰ εἰσβιβασθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οἱ κάτοικοι τῶν ἐνοριῶν, ἱστάμενοι εἰς δύο σειρὰς κατὰ γραμμὴν, ῥίπτουσι κατ' αὐτοῦ πέτρας ὡς βροχήν! Ἐὰν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν ἔχων σῶαν τὴν κεφαλὴν, ἡ σωτηρία τῆς θεωρεῖται ὡς οἰωνὸς κάκιστος, προμηνύει σιτοδείαν, κτηνῶν θάνατον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα δυστυχήματα. Ἐὰν ὅμως ἀποκεφαλισθῇ, (καὶ ἡ περίστασις αὕτη δὲν εἶναι σπανία μετὰ τόσον λιθοβολισμὸν), ὁ οἰωνὸς εἶναι ἄριστος· ἀλλ' ἐὰν, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς του οἱ ἰχθῦς τοὺς ὁποῖους κρατεῖ, (ἰψητοὺς ἢ ὄχι, δὲν μᾶς τὸ λέγει ἡ ἱστορία), τότε δὴ τότε ἀγάλλεται καὶ σικριτᾶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, πιστεύον ὅτι τὸ ἔτος θέλει εἶσθαι εὐτυχές, καὶ καρποφόρον καὶ καταθύμιον εἰς πάντα.

Μετὰ τὴν καρατομίαν, συγκροτεῖται μάχη ἐκ τοῦ συστάδην μεταξὺ τῶν